

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 174 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. KUOK 23921/2014, sp. zn. KÚOK/16661/2014/ODSH-SD/7658,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. KUOK 23921/2014, sp. zn. KÚOK/16661/2014/ODSH-SD/7658 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti

rozhodnutí Magistrátu města Prostějova (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 9. 12. 2013, č. j. PVMU 150078/2013 16a, sp. zn. OZ2 2394/2013 Kas (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 8. 2013 v 09:11 hod. na ulici v obci (směr na) jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, tím že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 80 km/hod., přičemž na dané pozemní komunikaci je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Po zohlednění potenciální odchylky měřicího zařízení v rozsahu ± 3 km/hod., tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 27 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh přestupkového řízení. Následně již přistoupil k přezkumu prvostupňového rozhodnutí, přičemž konstatoval, že vina žalobce byla spolehlivě prokázána na základě uceleného řetězce přímých a nepřímých důkazů, které vzájemně nevykazují žádné rozpory. Dle názoru žalovaného lze záznam o spáchání přestupku a ostatní podklady pro vydání rozhodnutí považovat za dostatečné pro účely zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Z toho důvodu konstatoval, že prvostupňový správní orgán nepochybil, když na jejich základě dospěl k právnímu závěru, že skutková podstata přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu byla naplněna. Co se týče uložené sankce, příslušná právní úprava umožňuje za spáchaný přestupek uložit pokutu v rozmezí 2.500 až 5.000 Kč. Prvostupňový právní orgán tak dle názoru žalovaného správně zohlednil závažnost přestupku, míru společenské škodlivosti, osobu pachatele a další okolnosti případu, když uložil pokutu ve výši 2.500 Kč, tedy na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Z těchto důvodů žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

III. Žaloba

V rámci žaloby bylo ze strany žalobce nejprve s odkazem na související judikaturu namítáno, že postup žalovaného byl v rozporu s ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), neboť v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce nebyl řádně vyzván k doplnění podaného odvolání. Dále žalobce namítal, že v průběhu přestupkového řízení nebyl jako důkaz proveden návod k obsluze použitého typu rychloměru, přičemž v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, přístupný na www.nssoud.cz, ve kterém bylo zrušujícím důvodem neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru či výsledkem policistů, a to za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobce měl být důkaz

návodem k obsluze rychloměru proveden také v projednávaném případě. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že policejní vozidlo nestálo v průběhu měření rovnoběžně s vozovkou, čímž nebyl dodržen požadovaný odklon radarové hlavy od osy měřeného vozidla. Tato skutečnost však nebyla v rámci přestupkového řízení vůbec předmětem dokazování. Stejně tak nebylo měření rychlosti prováděno v souladu s návodem k obsluze na vodorovném stanovišti, čímž došlo k chybě měření rychlosti vozidla. Správní orgány však mají za povinnost provádět v průběhu daného řízení také důkazy svědčící ve prospěch obviněného z přestupku, přičemž ten nemá zákonnou povinnost uvádět cokoli na svoji obranu. Ze samotné skutečnosti, že policisté jsou proškoleni a použitý rychloměr je kalibrován, nelze podle žalobce automaticky dovodit správnost měření. Proškolení zasahujících policistů navíc nebylo v řízení nijak prokázáno, přičemž ze správního spisu nevyplývá, kým byla rychlost konkrétně měřena. Dle tvrzení žalobce ve vozidle seděla dokonce osoba v civilním oblečení, což mohl být dle jeho úsudku zaměstnanec soukromé společnosti. Závěrem poté uvedl, že v průběhu ústního jednání namítl nesprávnost provedeného měření rychlosti, což nebylo v řízení zohledněno a podroběno dalšímu dokazování. Navrhl tedy, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil v celém rozsahu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Následně žalobce doplnil žalobu dalším podáním ze dne 20. 5. 2014, ve kterém znovu poukázal na nesprávný postup při provádění měření rychlosti, a to s odkazem na polohu měřeného vozidla. Dle jeho tvrzení nebylo vozidlo policie v rovnoběžné poloze s vozovkou, což nebylo dokonce ani v úředním záznamu vyvráceno. Za účelem prokázání těchto tvrzení přiložil žalobce k danému podání odborný posudek ze dne 19. 5. 2014, který byl zpracován Mgr. P. Š., DiS.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve vztahu k žalobní námitce ohledně neprovedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru žalovaný uvedl, že správní orgán v přestupkovém řízení vede dokazování s cílem rozhodnout o vině či nevině obviněného z přestupku, nikoliv o tom, jakým způsobem bylo instalováno příslušné měřicí zařízení. Je poté v dispozici žalobce, aby svá tvrzení podložil konkrétními důkazy či návrhy na jejich provedení. Samotný návod k obsluze navíc není způsobitelným důkazním prostředkem za účelem zjištění, zda byl dodržen či nikoliv. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě, přičemž při ústním jednání zmocněnec žalobce toliko uvedl, že se jedná o úřední měření, které musí být prováděno v souladu s návodem k obsluze, a to proškolenými osobami. Nijak však nezpochybnul samotné měření rychlosti či jeho výsledky, když jen označil oznámení o spáchání přestupku za neúplné. Na dodatečné otázky pověřené úřední osoby ve vztahu k namítanému měření rychlosti nebyl zmocněnec schopen odpovědět a pouze konstatoval, že se dodatečně vyjádří. Z těchto důvodů označil žalovaný danou žalobní námitku za účelovou. K argumentaci žalobce, že policejní vozidlo nestálo vodorovně s vozovkou, žalovaný uvedl, že nic takového z pořízené fotodokumentace nevyplývá, neboť zachycuje pouze vozidlo žalobce. Tato námitka byla navíc uplatněna až po vydání napadeného rozhodnutí, což vyloučilo, aby se jí mohl zabývat. Žalovaný dále uvedl, že provedení důkazu návodem k obsluze by bylo legitimní za předpokladu, kdy by žalobce přezkoumatelným způsobem doložil, že policisté

tento návod nerespektovali. Další námitku žalobce, že nebylo v řízení posuzováno, zda jsou policisté v tomto směru proškoleni, odmítl žalovaný s tím, že policisté jsou z povahy své služební činnosti proškoleni k měření rychlosti, což je považováno za obecně známou skutečnost, a to také s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, přístupný na www.nssoud.cz. Z těchto důvodů dospěl žalovaný k názoru, že žalobce neuvedl během přestupkového řízení žádné konkrétní výhrady k průběhu řízení či provedeným důkazům, přičemž jeho vina byla spolehlivým způsobem prokázána.

V. Průběh správního řízení

Podle obsahu oznámení přestupku ze dne 9. 8. 2013, č. j. KRPM 101955/PŘ-2013-141206, byl žalobce zastaven policejní hlídkou poté, co u jeho vozidla byla pomocí rychloměru R7-CCD-U naměřena rychlost 80 km/h, přičemž na daném úseku pozemní komunikace byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Součástí spisu je rovněž záznam o přestupku obsahující výstupní fotodokumentaci z použitého rychloměru, která zachycuje vozidlo žalobce při překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Na základě obsahu spisového materiálu byl vydán příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pana Ing. M. J., nar., odpor, který byl až dodatečně na výzvu prvostupňového správního orgánu opatřen podpisem. Na základě této skutečnosti bylo nařízeno ústní jednání na den 21. 11. 2013, ke kterému se na základě předchozího předvolání dostavil zmocněnec žalobce. Ten se k věci vyjádřil způsobem, že se potřebuje setkat se svým klientem, aby jej informoval o průběhu řízení a obsahu spisu. V této souvislosti požádal o stanovení lhůty k vyjádření, popř. navrzení důkazů. V průběhu ústního jednání byly dále zmocněnci předloženy listiny ze spisu, přičemž zmocněnec k jejich obsahu uvedl, že měření rychlosti je svoji povahou úřední, musí být prováděno proškolenými osobami. Pořízená fotodokumentace je pak dle jeho názoru nekvalitní a oznámení přestupku neúplné. K dalším otázkám úřední osoby ohledně toho, v čem jsou spatřovány namítané nedostatky, zmocněnec odpovídal, že se vyjádří až dodatečně. Současně požádal o vyhotovení kopií ze spisu. Správní orgán s odkazem na žádost žalobce stanovil lhůtu 14 dní k vyjádření.

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V rámci odůvodnění prvostupňový správní orgán uvedl, že vycházel z listin založených ve spisu, a to zejména z oznámení přestupku, záznamu o přestupku, fotodokumentace a ověřovacího listu použitého rychloměru. V této souvislosti konstatoval, že považuje listinné důkazy za komplexní, aniž by byly shledány jakékoliv vady. Dále uvedl, že vozidlo řidiče odpovídá vozidlu zaznamenanému na automaticky vygenerované výstupní fotodokumentaci z rychloměru. Ve vztahu k proškolení příslušných policistů prvostupňový správní orgán nevyjádřil žádné pochybnosti. Skutkový stav byl poté dle jeho názoru náležitě zjištěn a nevyvolává pochybnosti o odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku. Ten překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 27 km/hod., a to včetně započítání možné odchylky měření ± 3 km/hod. Ve vztahu ke společenské škodlivosti prvostupňový správní orgán uvedl, že je dána zejména porušení či

ohrožením zájmu společnosti na dodržování pravidel silničního provozu, a to také ve vztahu k prodloužení brzdné dráhy vozidla při překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ve vztahu k výměře sankce, resp. pokuty, bylo naopak zohledněno, že hustota provozu i pohyb chodců není v místě spáchání přestupku na vysoké úrovni. Žalobce navíc nemá v evidenční kartě řidiče jiné záznamy o přestupcích.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, ve kterém požádal o kopii spisové dokumentace a stanovení lhůty k doplnění odvolání, která by započala okamžikem převzetí kopie spisové dokumentace. V návaznosti na tuto skutečnost bylo vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 1. 2014, č. j. PVMU 5936/2014 16a, kterým byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků odvolání, k čemuž mu prvostupňový správní orgán stanovil lhůtu 7 dní. Současně sdělil žalobci termíny, ve kterých se může dostavit za účelem získání kopií listin ze spisu, kterými nedisponuje. Jelikož žalobce ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil, ani se nedostavil k převzetí kopie spisového materiálu, postoupil prvostupňový správní orgán odvolání žalovanému.

VI. První posouzení věci krajským soudem a rozsudek Nejvyššího správního soudu

V projednávané věci vydal krajský soud rozsudek dne 28.12.2015, č. j. 22 A 39/2014-27 (dále též „první rozsudek“). V rámci jeho odůvodnění se vyjadřoval k jednotlivým žalobním námitkám, přičemž nejprve uvedl, že žalobce byl příslušným správním orgánem vyzván k doplnění svého odvolání, a to usnesením ze dne 14. 1. 2014. Námitka žalobce, že se tak nestalo, tedy nemá oporu ve spisové dokumentaci. Dále se již krajský soud věnoval námitce směřující proti postupu správních orgánů, které dle názoru žalobce nezjistili skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k otázce správnosti provedeného měření rychlosti. V této souvislosti s odkazem na judikaturu uvedl, správní soudnictví je sice vystavěno na principu plné jurisdikce, ale není jeho účelem suplovat správní řízení. Ve vztahu k dané námitce pak uvedl, že žalobce v průběhu přestupkového řízení nijak nekonkretizoval, zda bylo měření rychlosti dle jeho názoru prováděno v souladu s návodem k obsluze či nikoliv, popř. zda byla policejní hlídka za tímto účelem proškolená. V tomto ohledu pouze tvrdil, že pořízená fotodokumentace je nekvalitní a oznámení přestupku neúplné a nekompletní. Krajský soud tedy dospěl k názoru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když vycházel z provedených důkazů a konstatoval, že nedisponuje žádnými informacemi o tom, že by policejní hlídka nebyla proškolená, přičemž z výstupní fotodokumentace rychloměru je zřejmé, že se jednalo o vozidlo žalobce a že on sám byl jeho řidičem, což ostatně nebylo z jeho strany zpochybněno.

Co se týče podaného blanketního odvolání, poukázal krajský soud na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, že stanovení okruhu otázek, kterými se bude odvolací správní orgán zabývat, je v tomto ohledu v rukou odvolatele. Pokud je tedy podáno blanketní odvolání, je povinností příslušného správního orgánu zabývat se v zásadě přezkumem souladu napadeného rozhodnutí a řízení, kterému mu předcházelo, pouze s právními předpisy. V projednávané věci správní orgány dospěly k závěru, že vina žalobce je dostatečně prokázána, přičemž jednotlivé důkazy tvoří logicky provázaný řetězec. S tímto právním

názorem se ztotožnil také krajský soud, a to s odkazem na jednotlivé důkazy, přičemž doplnil, že námitku ohledně nesprávnosti měření rychlosti (nerovné stanoviště či nepostavení policejního vozidla rovnoběžně s vozovkou) uplatnil žalobce poprvé až v žalobě, tedy v rozporu s již uvedeným účelem soudního přezkumu. Krajský soud poté nepřisvědčil jeho námitce, že neprovedení důkazu návodem k obsluze je možné považovat za opomenutí na straně správních orgánů. Žalobce totiž takový důkaz v průběhu řízení nenavrlh a správní orgány měly skutkový stav za dostatečně prokázaný, přičemž spisová dokumentace nevyvolávala v tomto ohledu žádné pochybnosti. Závěrem krajský soud shledal jako nedůvodnou rovněž žalobní námitku ohledně absence listin prokazující proškolení osob provádějících měření rychlosti. V tomto kontextu odkázal na obsah úředního záznamu, dle kterého je zřejmé, že měření prováděl jeden z přítomných policistů. Není poté s odkazem na přílehlavou judikaturu úkolem správního soudu posuzovat, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí, ale zda napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoliv. Na základě shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Na základě podané kasační stížnosti žalobce však byl první rozsudek krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016-71, zrušen. V rámci odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze přisvědčit námitce žalobce zpochybňující proškolení policistů za účelem provádění měření rychlosti, a to také s odkazem na související judikaturu, dle které nelze dospět k závěru, že policista měřil v rozporu se závazným pokynem, resp. se zákonem, pouze s odkazem na absenci informací o jeho proškolení ve správním spisu. Současně se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně, přičemž ani žalobce žádné konkrétní námitky v tomto směru nevznesl. Smyslem přestupkového řízení není dokazovat, zda měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze, když v řízení nevystala žádná pochybnost. Na druhou stranu však Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud zcela opominul vyjádřit se k důkaznímu návrhu žalobce odborným posudkem Mgr. Š., který měl zpochybnit výsledky měření rychlosti, tedy klíčový důkaz o vině. Nelze pak dle jeho názoru vycházet pouze ze skutečnosti, že žalobce uplatnil nové námitky či důkazní návrhy až v řízení před soudem, což ostatně vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71. Pokud tedy krajský soud nepovažuje provedení důkazu za potřebné, neboť neexistují pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, pak musí svůj postup náležitě zdůvodnit.

Nejvyšší správní soud naopak rovněž neshledal jako důvodnou námitku žalobce, že nebyl v souladu se zákonem vyzván k doplnění odvolání. Součástí spisu je totiž výzva ze dne 14. 1. 2014, kterou byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků podání a převzetí požadované kopie spisové dokumentace. Ve spisu je rovněž založena doručenko, prokazující, že zmocněnec danou písemnou obdržel. Dle názoru Nejvyššího správního soudu pak správní orgány vedly spis náležitým způsobem, aniž by byly dány pochybnosti o jeho úplnosti. V závěru odůvodnění daného rozsudku je poté konstatováno, že doba spáchání přestupku byla správním orgánem zaokrouhlena a jedná se o postup v souladu se zákonem, čímž se však krajský soud nemohl zabývat, neboť tato skutečnost nebyla v žalobě namítnuta. Nejvyšší správní soud tak konstatoval, že v dalším řízení krajský soud zohlední závěry učiněné v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j.

10 As 24/2015-71, resp. zváží, zda je třeba provést důkaz přiloženým odborným posudkem. Pokud dospěje k závěru, že nikoliv, řádně své rozhodnutí odůvodní.

VII. Nové posouzení věci krajským soudem

Dle ust. § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je krajský soud v rámci nového řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v jeho rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016-71. Krajský soud v tomto kontextu připomíná, že zrušovacím důvodem bylo v projednávané věci opomenutí důkazu odborným posudkem Mgr. Š. ohledně provedení měření rychlosti vozidla žalobce. Ve vztahu k ostatním žalobním námitkám se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu a shledal je nedůvodnými. Krajský soud se tedy znovu nebude vyčerpávajícím způsobem věnovat přezkumu jednotlivých žalobních námitek, ale pouze stručně zrekapituluje stěžejní právní argumentaci, na základě které nebyly shledány důvodnými. Dále se již zaměří toliko na posouzení námitky žalobce ve vztahu k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, resp. jeho důkazního návrhu ve smyslu odborného posudku, který byl k žalobě dodatečně přiložen.

Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem před vydáním prvního rozsudku souhlasili, popř. se ve stanovené lhůtě nevyjádřili, přičemž krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. Po důkladném posouzení všech okolností případu dospěl krajský soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Co se týče námitky žalobce, že nebyl v souladu se zákonem vyzván k doplnění blanketního odvolání, nemá toto tvrzení oporu ve spisovém materiálu, ve kterém je založena příslušná výzva správního orgánu ze dne 14. 1. 2014, včetně doručenky, která byla vlastnoručně podepsána zmocněncem žalobce. Z toho důvodu nelze žalovanému vyčítat, pokud následně v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí nekomentoval žalobcem až později uplatněné námitky, neboť mu v dané době nemohly být známy. Na základě obsahu spisu se poté žalovaný přezkoumatelným způsobem ztotožnil se skutkovými a právními závěry učiněnými prvostupňovým správním orgánem. Žalobce dále považoval za vadu řízení, že správní orgány žádným způsobem neprokázaly, že policisté provádějící měření rychlosti byli pro tyto účely řádně proškoleni. V tomto směru krajský soud ve vztahu k již učiněným závěrům v prvním rozsudku opakuje, že měření prokazatelně prováděla osoba, která je příslušníkem Policie ČR, přičemž součástí její služební činnosti je také dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou ze strany účastníků tohoto provozu respektována a dodržována stanovená pravidla. Není tedy smyslem správního řízení prokazovat, zda jsou policisté k takové činnosti proškoleni, neboť tato skutečnost vyplývá z povahy jejich činnosti a je pod dohledem oprávněných policejních orgánů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy dále zaměřil na námitku žalobce, která směřuje proti samotnému postupu policistů při měření rychlosti vozidla žalobce, resp. která výsledky provedeního

měření zpochybňuje. V první řadě je vhodné uvést, že v rámci dokazování před správním soudem je třeba vycházet z ust. § 52 odst. 1 s.ř.s., které stanovuje, že: „*soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*“ Z dikce citovaného ustanovení lze jazykovým výkladem dovodit, že není povinností správního soudu provést všechny účastníky řízení navržené důkazy. Naopak se jedná o jeho právo zvážit, které důkazy jsou významné za účelem řádného zjištění skutkového stavu. To ovšem nelze interpretovat způsobem, že by bylo ponecháno zcela na volném uvážení, zda soud navržené důkazy provede či nikoliv. Pokud je některý s důkazů posouzen jako nadbytečný, neboť byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nejsou o něm pochybnosti, popř. je-li důkaz irelevantní a tedy neschopný skutkový stav věci objasnit, pak je třeba jeho neprovedení řádným způsobem zdůvodnit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006-103, přístupný na www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>).

V kontextu uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, přístupné na www.nssoud.cz, však nelze neprovedení důkazu či v tomto případě odborného posudku zdůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že žalobce jej uplatnil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, nikoliv v průběhu správního řízení. Takový postup by totiž byl dle názoru rozšířeného senátu v rozporu se zásadou plné jurisdikce, která vyplývá z ust. § 77 odst. 2 s.ř.s.: „*V rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.*“ Jinými slovy částečná či úplná pasivita na straně žalobce v průběhu správního řízení nevede automaticky k tomu, že by již při ochraně svých práv ve správním soudnictví nemohl uvádět nové skutečnosti či navrhopvat důkazní prostředky, které jsou způsobilé zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány. Na druhou stranu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v daném usnesení rovněž konstatuje, že v případě, kdy je skutkový stav správními orgány bez důvodných pochybností zjištěn, nemusí se shledat pozdější aktivita obviněného z přestupku před správním soudem s úspěchem. Jako konkrétní příklad v tomto ohledu uvádí právě skutkovou podstatu přestupku týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy aktivita žalobce spočívá pouze v obecných a nesouvisejících návrzích důkazů, které mají za cíl zpochybnit výsledky měření.

Krajský soud tedy výše uvedené poznatky aplikoval na podmínky projednávaného případu a dospěl k závěru, že důkazní prostředek ve smyslu odborného posudku, který byl k žalobě přiložen, není způsobilý zpochybnit skutkový stav věci tak, jak byl v rámci přestupkového řízení zjištěn. Z obsahu spisového materiálu, a to zejména z oznámení přestupku a související fotodokumentace, která byla pořízena automaticky použitým měřicím zařízením a policisty, je zřejmé, že bylo měřeno vozidlo žalobce, který byl řidičem. Co se týče samotné fotografie dokumentující překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ta byla pořízena rychloměrem, který byl v době měření náležitě ověřen, což vyplývá z ověřovacího listu založeného ve spisu, jehož platnost byla stanovena až do 13. 9. 2013, přičemž ke spáchání přestupku ze strany žalobce došlo dne 9. 8. 2013, tedy ještě v době platnosti daného ověření. Co se týče náležitostí výstupní fotodokumentace, je na ní vozidlo žalobce zachyceno na samotném středu, aniž by bylo z pohledu měřicího zařízení zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že policejní vozidlo, ve kterém bylo instalováno

měřicí zařízení, stálo „šikmo ke komunikaci“, nemá takové tvrzení oporu ve spisu. Z výstupní fotografie, resp. okolním objektů na ní zachycených, je totiž zřejmé, že policejní vozidlo stálo rovnoběžně s vozovkou. Krajský soud v tomto ohledu připouští, že z dané fotodokumentace je patrné, že měřené vozidlo jede po komunikaci, která je mírně nakloněna, což je očividné. Na druhou stranu se dle jeho názoru nejedná o takový náklon vozidla, který by byl způsobit zásadním způsobem ovlivnit výsledky měření. V opačném případě by totiž bylo možné zpochybňovat téměř každé měření rychlosti, a to s odkazem na skutečnost, že vozidlo není zachyceno přesně ve středu, není zcela rovnoběžné s vozovkou nebo proto, že nebylo prokázáno správné usazení rychloměru. Jedná se ostatně o často používanou taktiku spočívající v uplatňování obstrukčních či účelových námitek, které mají za cíl zpochybnit výsledky měření. Krajskému soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že zmocněnec žalobce a jeho právní zástupce v řízení před soudem vykonávají zastoupení také v jiných typově obdobných případech, a to při současném používání podobné procesní strategie.

Je navíc vhodné připomenout, že vozidlu žalobce byla měřícím zařízením zaznamenána rychlost 80 km/hod., přičemž na daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Při tak zásadním překročení nejvyšší dovolené rychlosti si lze jen stěží představit situaci, že by rychloměr vykazoval vyšší hodnoty v řádově desítkách kilometrů a vyhotovil jinak standartní fotodokumentaci se všemi potřebnými údaji. Z toho důvodu se krajský soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, které by vyvolávaly potřebu provedení dalšího dokazování. Co se týče kritiky žalobce, že správní orgány neprovedly z vlastní iniciativy důkaz návodem k obsluze použitého rychloměru, odkazuje krajský soud na odůvodnění prvního rozsudku. V něm jasně uvedl, že správní orgány měly skutkový stav za dostatečně zjištěný a žalobce provedení takového důkazu nenavrhoval. Sám krajský soud rovněž nepovažuje provedení důkazu návodem k obsluze za potřebné, neboť tímto způsobem nelze samostatně prokázat, že by policisté při měření rychlosti postupovali v rozporu s jeho obsahem.

Pokud v této souvislosti žalobce v žalobě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, přístupný na www.nssoud.cz, je vhodné doplnit, že ten se týkal jiného skutkového stavu věci. V daném případě bylo totiž prováděno měření jiným typem rychloměru (PolCam PC2006), který měří rychlost vozidla za jízdy, přičemž je rozhodná počáteční a konečná vzdálenost mezi rychloměrem a měřeným vozidlem. Nejvyšší správní soud poté dovedl nutnost provést další dokazování, a to výsledkem policistů z důvodu, že zjištěný skutkový stav vykazoval jisté nesrovnalosti a bylo dokonce dáno podezření, že policisté spáchání přestupku iniciovali. V posuzovaném případě se však jedná o jiný způsob měření rychlosti, přičemž výsledná fotodokumentace dle názoru krajského soudu takové zásadní pochybnosti o správnosti měření nevyvolává. S tímto závěrem se ostatně ztotožnil také Nejvyšší správní soud, když v rámci odůvodnění zrušujícího rozsudku výslovně odkázal na závěry obsažené v odůvodnění prvního rozsudku krajského soudu, resp. přímo a souhlasně citoval část jeho odůvodnění: „*Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření vozidla žalobce neproběhlo korektně...*“ Ze stejného důvodu považuje krajský soud za nadbytečné provádět důkaz odborným posudkem (pokud jej žalobce nazývá „odborným“, tak nedoložil v čem tato „odbornost“ spočívá, když posudek se ani náznakem neblíží ke kvalitě znaleckého posudku), který byl žalobcem dodatečně přiložen k žalobě. Samotné provádění další důkazů by bylo na místě, pokud by zjištěný skutkový stav ze strany správních orgánů vykazoval nedostatky, resp. pokud by bylo z příslušné

fotodokumentace měřicího zařízení zjevné, že měření nebylo provedeno standardním způsobem a výsledky mohou být zkresleny tak, že nejsou způsobilé prokázat vinu žalobce za spáchání výše uvedeného přestupku (k otázce neprovedení důkazu také viz BLAŽEK, T. a kol. *Soudní řád správní - online komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016). Krajský soud však opakuje, že z obsahu správního spisu nic o existenci takové skutečnosti nenásvědčuje naopak v dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spise), přičemž tyto důkazy považuje zdejší soud i soud kasační za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz), proto soud nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navrhované důkazy (návodem k obsluze, tzv. odborným posudkem). Provádění důkazu „odborným“ posudkem tedy nebylo namístě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, a jednak proto, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě.

Optikou shora uvedeného proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo poté rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29. září 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.